RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 82.290 van 17 september 1999
in de zaak A. 86.545/IX-1998.

In zake : Sylvain BECKERS,
die woonplaats kiest bij
advocaten F. COEL en R. COEL,
kantoor houdende te MECHELEN,
Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van MECHELEN,
dat woonplaats kiest bij
advocaat P. VAN RILLAER,
kantoor houdende te BONHEIDEN,
Putsesteenweg 8.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Sylvain BECKERS op 6 september 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van het Raadsbesluit van het OCMW van Mechelen de dato 25 februari 1999 medegedeeld bij gewoon schrijven de dato 8 juli 1999";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 september 1999, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COEL, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat Th. DECOSTER, die loco advocaat P. VAN RILLAER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat bij de aangevochten beslissing van 25 februari 1999 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van Mechelen akte wordt genomen van verzoekers ambtshalve pensionering als gegradueerde verpleegkundige met ingang van 1 oktober 1999;

Overwegende enerzijds dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uiteraard maar verantwoord is wanneer blijkt dat een volgens de gewone procedure van het koninklijk besluit van 5 december 1991 afgehandelde schorsing onmiskenbaar te laat zou komen om het gevreesde ernstig en moeilijk te herstellen nadeel op te vangen;

Overwegende anderzijds dat in de procedure voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid het recht van verdediging van verzoekers tegenpartijen aanzienlijk is beperkt;

Overwegende dat uit een en ander volgt dat als de verzoekende partij zelf schuld draagt aan het feit dat haar zaak een ingrijpen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vergt, haar vordering moet worden afgewezen;

Overwegende dat in de onderhavige zaak verzoeker ter verantwoording van het spoedeisend karakter van zijn vordering in essentie argumenteert dat er bij het OCMW diverse vacante functies bestaan die aan derden worden begeven in plaats van aan hem, dat hij vanwege het bestuur geen enkel signaal krijgt dat werk wordt gemaakt van zijn wedertewerkstelling, dat hij ondertussen "zijn termijnen ziet lopen", zodat "indien de beslissing van het OCMW van Mechelen niet bij uiterste hoogdringendheid wordt geschorst (hij) onverbiddelijk wordt gepensioneerd", dat aan die ambtshalve pensionering verzoeker dan het nadeel verbonden ziet dat hij een "aanzienlijk inkomstenverlies" lijdt, dat hij bijna geheel wordt uitgesloten uit de arbeidsmarkt en nog slechts in beperkte mate beroepsinkomsten mag verwerven, dat hij door zijn werkgever kan worden afgeschreven "ingevolge langdurige afwezigheid van zijn dienst" en dat hij dreigt te worden gemarginaliseerd terwijl hij gezinshoofd is, zijn echtgenote om gezondheidsredenen deeltijds werkt en er nog een schoolgaand kind ten laste is;

Overwegende dat het feit dat de verwerende partij de kansen van verzoeker op een wedertewerkstelling onbestaand achtte en daaraan het gevolg verbond dat verzoeker met ingang van 1 oktober 1999 ambtshalve op rust diende te worden gesteld, reeds onmiskenbaar

bleek uit de brief van 8 maart 1999 waarbij verzoeker er kennis van werd gegeven dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 25 februari 1999 akte had genomen van zijn ambtshalve pensionering met ingang van 1 oktober 1999 en waarbij hij werd bedankt voor bewezen diensten en hem nog vele jaren "ongestoorde rust" werden toegewenst; dat verzoeker die brief goed heeft begrepen; dat immers, in een schrijven van 2 juni 1999, dan wel bijna drie maanden na de kennisgeving door het bestuur, zijn raadsman de voorzitter van het OCMW antwoordt dat verzoeker "verbijsterd" is over wat hem is medegedeeld over zijn ambtshalve pensionering, en het OCMW aanmaant aan verzoeker "een functie ter beschikking te stellen die verenigbaar is met zijn gezondheidstoestand";

Overwegende dat zeker dan enkele dagen later er bij verzoeker geen twijfel meer mocht bestaan over wat door het OCMW is beslist, dat met een brief van 7 juni 1999 het OCMW immers aan verzoekers raadsman bevestigt dat de datum van verzoekers ambtshalve pensionering 1 oktober 1999 "blijft" omdat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst betreffende zijn ambtshalve pensionering en omdat de vraag om wedertewerkstelling van verzoeker in een functie met rugsparend werk "door de diverse beheerscomités van het OCMW niet werd weerhouden"; dat voor verzoeker deze brief van het OCMW blijkbaar nog steeds geen reden is om in rechte te treden; dat hij eerst met een brief van 29 juni 1999 vraagt naar de beslissing waarbij hij wordt uitgesloten van werk en daarna met een brief van 2 juli 1999 bovendien naar de beslissing houdende zijn niet-benoeming voor een functie waarvoor hij in september 1998 had gesolliciteerd; dat wanneer hij dan met een brief van 8 juli 1999 door het OCMW in kennis wordt gesteld van de beslissingen van het bijzonder comité rustoorden en het bijzonder comité algemeen beleid inzake de onmogelijkheid van zijn wedertewerk-

stelling onder de voorwaarden vastgesteld door de administratieve gezondheidsdienst, hij nog bijna twee maanden wacht vooraleer de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen;

Overwegende dat het nu wel zo is dat verzoeker mogelijk met recht kan stellen dat de brief van 8 maart 1999 hem wel duidelijk maakte dat in de ogen van de verwerende partij hij definitief gepensioneerd was, maar hem niet duidelijk maakte waarom dat in haar ogen zo was; dat zijn eerste annulatiemiddel trouwens in die richting gaat; dat hij er immers de ontstentenis van motivering of ten minste de ontstentenis van mededeling van de motieven in aanvoert; dat hij echter nu juist onder aanvoering van dat middel reeds na ontvangst van de brief van 8 maart 1999 een vordering tot schorsing had kunnen instellen, desgewenst overigens, aangezien het nadeel waar hij zich nu op beroept toen reeds aanwezig was, bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat hij dus zonder reden de uiterst dringende noodzakelijkheid waar hij zich nu op beroept heeft doen ontstaan of heeft doen toenemen;

Overwegende dat de vordering wordt afgewezen omdat de vereiste omtrent de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien september 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BORRET, voorzitter,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. BORRET.**